

NEPHIS FØRSTE BOG

HANS REGERINGSTID OG TJENESTEGERNING

En beretning om Lehi, og hans hustru Sariah, og hans fire sønner der kaldes, begyndende med den ældste, Laman, Lemuel, Sam, og Nephi. Herren advarer Lehi til at drage ud af Jerusalems land fordi han profeterer for folket angående deres ulighed og de forsøger at berøve ham livet. Han drager tre dagsrejser ind i ørkenen hos sin familie. Nephi tager sine brødre og vender tilbage til Jerusalems land efter optegnelsen om Jøderne. Beretningen om deres trængsler. De tager Ismaels døtre til hustru. De tager deres familier og drager ind i ørkenen. Deres lidelser og trængsler i ørkenen. Den vej de rejser. De kommer til de store vande. Nephis brødre sætter sig op imod ham. Han beskæmmer dem og bygger et skib. De kalde stedets navne Overflod. De krydser de store vande ind til det forjættede land, osv. Dette er i overensstemmelse med Nephis beretning, eller med andre ord, jeg, Nephi, har skrevet denne optegnelse.

JEG Nephi, der er født af agtværdige forældre, jeg blev derfor undervist en del i alle min faders opdragelse. Og da jeg har set mange trængsler i løbet af mine dage, alligevel, har blevet meget begunstiget af Herren i alle mine dage, ja, og havde haft en stor kundskab om Guds godhed og hemmeligheder, udfærdiger jeg derfor en optegnelse om mit handlinger i mine dage. Ja, jeg udfærdiger en optegnelse i min faders sprog, der består af Jødernes opdragelse og Egypternes sprog. Og jeg ved at den optegnelse som jeg udfærdiger er sand; og jeg udfærdiger den med min egen hånd, og jeg udfærdiger den i overensstemmelse med min viden.

²For det skete i begyndelsen af det første år af Sidkijas Judas konges regeringstid - min fader Lehi der havde boet ved Jerusalem i alle sine dage - og i det selv samme år kom der mange profeter, der profeterede til folket at de skal omvende sig ellers den store by Jerusalem skal blive ødelagt.

³Derfor, skete det at min fader Lehi, mens han gik frem, bad til Herren, ja, selv med hele sit hjerte på vegne af sit folk. Og det skete mens han bad til Herren, kom der en ildsøjle og være på en klippe foran ham, og han så og hørte meget. Og på grund af det som han så og hørte, skælvede og bævede han overordentlig. Og det skete at han vendte tilbage til sit eget hus ved Jerusalem. Og han kastede sig på sin seng, ved at være overvældet med ånden og det som han havde set. Og med at være således overvældet med ånden, blev han borttrykket i et syn, således at han så Himlene åbne og han tænkte at han så Gud der sidde på sin trone, omgivet af utallige skarer af engle i gang med at sang og priste deres Gud. Og det skete at han så én der stige ned fra Himlens midte, og han så at hans glans overgik solens midt på dagen. Og han så også tolv andre der fulgte ham, og deres lysstyrke overgik stjernernes på himmelhvælvingen. Og de kom ned og gik frem på jordens overflade. Og den første kom og stod foran min fader og gav til ham en bog og bød ham at han skulle læse. Og det skete at mens han læste blev han fyldt af Herrens ånd. Og han læste, ved at sige, Ve, ve til Jerusalem, for jeg har set dine vederstyggeligheder. Ja, og meget læste min fader angående Jerusalem: at den skal ødelægges og indbyggerne deraf; mange skal omkomme ved sværdet og mange skal blive ført bort fænget til Babylon. Og det skete at da min fader havde læst og set meget store og forunderlige, råbte han meget til Herren, såsom, Store og forunderlige er dine gerninger, O Herre Gud Almægtige! Din trone er høj i Himlene, og din magt, og godhed, og barmhjertighed er over alle jordens indbyggere; og fordi du er barmhjertig, vil du ikke tillade dem der kommer til dig at de skal fortæbes! Og på den måde var min faders sprog ved at priste sin Gud, for hans sjæl frydede sig og hele hans hjerte var fyldt på grund af det som han havde set, ja, som Herren havde vist til ham.

⁴Og nu jeg, Nephi, udfærdiger ikke en fuldstændig beretning om det som min fader havde skrevet, for han har skrevet meget som han så i syner og i drømme. Og han har også skrevet meget som han profeterede og talte til sine børn, hvorom jeg skal ikke udfærdiger en fuldstændig beretning. Men

jeg skal udfærdige en beretning om mit handlinger i mine dage. Se, jeg udfærdiger en forkortelse af min faders optegnelse på plader som jeg har lavet med mine egne hænder. Derfor, efter at jeg har forkortet min faders optegnelse, da vil jeg udfærdige en beretning om mit eget liv.

⁵ Derfor, jeg vil gerne at I skal vide at efter Herren havde vist min fader Lehi så meget forunderlige, ja, angående ødelæggelsen af Jerusalem, se, gik han frem blandt folket og begyndte at profetere og at erklære til dem andgående det som han havde både set og hørt. Og det skete at Jøderne spottede ham på grund af det som han vidnede om dem, for han sandelig vidnede om deres ugudelighed og deres vederstyggeligheder. Og han vidnede om at det som han så og hørt, og også det som han læst i bogen, tydeligt manifesteret om en messias' komme og også verdens forløsning. Og da Jøderne hørte dette blev de vrede på ham, ja, ligesom på profeterne af gammel tid, som de havde kastede ud og stenet og dræbte; og de også søgte efter hans live for at berøve ham det. Men se, jeg, Nephi, vil vise til jer at Herrens milde barmhjertighed er over alle dem som han har udvalgt på grund af deres tro for at gøre dem mægtige, ja til magt til udfrielse.

⁶ For se, det skete at Herren talte til min fader, ja, endog i en drøm, og sagde til ham, Velsignet er du Lehi fordi af det som du har gjort. Og fordi du har været trofast og kundgjort til dette folk det som jeg befalede dig, se, forsøger de at berøve dig livet. Og det skete at Herren befalede min fader, endog i en drøm, at han skulle tage sin familie og drage ud i ørkenen. Og det skete at han var lydlig mod Herrens ord; hvorfor, gjorde han som Herren befalede ham.

⁷ Og det skete at han drog ud i ørkenen. Og han forlod sit hus, og sit arveland, og sit guld, og sit sølv, og sine kostbarheder, og tog ingen med sig bortset fra sin familie, og proviant, og telte, og drog ud i ørkenen. Og han kom ned ved grænseegnene nær bredden af Røde Søen, og han rejste i ørkenen i de grænseegne som ligger nærmest Røde Søen. Og han rejste i ørkenen med sin familie, som bestod af min moder, Sariah, og mine ældre brødre, som var Laman, Lemuel, og Sam. Og det skete at da han havde rejst tre dage i ørkenen, slog han sit telt op i en dal ved bredden af en flod af vand.

⁸ Og det skete at han byggede et alter af sten, og lavet han et offer til Herren, og gav tak til Herren vor Gud. Og det skete at han gav floden navnet Laman og den løb ind i Røde Søen; og dalen var i grænseegnene nær udmundingen deraf. Og da min fader så at flodens vand løb ind i Røde Søens kilde, talte han til Laman, og sagde, Åh at du måtte være ligesom denne flod, og bestandig løb ind i kilden af al retfærdighed. Og han talte også til Lemuel, og sagde, Åh at du måtte være ligesom denne dal, fast, og bestandig, og urokkelig i at holde Herrens befalinger. Nu dette talt han på grund af Lamans og Lemuels stivnakkethed; for se, de murrede imod deres fader over meget fordi at han var en synsk mand og at han havde ført dem ud af Jerusalems land, til at efterlade deres arveland, og deres guld, og deres sølv, og deres kostbarheder, og til at omkomme i ørkenen. Og dette sagde de havde han gjort på grund af sit hjertes tåbelige indbildninger. Og således, Laman og Lemuel, der var de ældste, murrede imod deres fader. Og de murrede fordi de ikke kendt de handlinger af den Gud som havde skabt dem. Ej heller holdt de overbevisning om at Jerusalem, den store by, kunne blive ødelagt ifølge profeternes ord. Og de var ligesom Jøderne der var i Jerusalem, som forsøgte at berøve min fader livet. Og det skete at min fader talte til dem i Lemuels dal med kraft, fyldt af ånden, indtil deres legeme rystede foran ham. Og han beskæmmede dem så de ikke turde tale mod ham; derfor, gjorde de som han befalede dem. Og min fader boede i et telt.

⁹ Og det skete at jeg, Nephi, som var overordentlig ung, alligevel, som var stor af vækst, og som også havde store ønsker om at kende Guds hemmeligheder, jeg anrøbe derfor til Herren. Og se, han besøg mig og blødgjorde mit hjerte så jeg holdt overbevisning om alle de ord som min fader havde talt; derfor, satte jeg mig ikke op imod ham ligesom mine brødre. Og jeg talte til Sam, og kundgjorde for ham det som Herren havde vist for mig ved sin hellige ånd. Og det skete at han blev overbevist om mine ord. Men se, Laman og Lemuel ville ikke lytte til mine ord. Og da jeg var bedrøvet på grund af deres hjertes hårdhed, anrøbe jeg Herren for dem. Og det skete at Herren talte til mig, og sagde, Velsignet er du, Nephi, på grund af din tro, for du har søgt mig flittigt med ydmyghed af hjertet. Og for så vidt som I holder mine befalinger, skal I have fremgang og skal blive ført til et forjættet land, ja, et

land som jeg har beredt til jer, et land som er udvalgt over alle andre lande. Og for så vidt som dine brødre skal sætter sig op imod dig, skal de blive forstødt fra Herrens nærhed. Og for så vidt som du holder mine befalinger, skal du blive udpeget et hersker over og lærer for dine brødre. For se, på den dag da de sætter sig op imod mig, vil jeg forbande dem ja med en hård forbandelse, og de skal har ingen magt over dine efterkommere medmindre de også sætter sig op imod mig. Og hvis det ske at de sætter sig op imod mig, skal de for dine efterkommere blive en svøbe som skal vække dem op i erindrings vejer.

¹⁰ Og det skete at jeg, Nephi, vendte tilbage fra at taler med Herren, til min faders telt. Og det skete at han talte til mig, ved at sige, Se, jeg har drømt en drøm hvori Herren har befalet mig at du og dine brødre skal vende tilbage til Jerusalem. For se, Laban har optegnelsen af Jøderne og også en optegnelse over dine forfædres slægt, og de er indgraveret på bronzeplader. Derfor, har Herren befalet mig at du og dine brødre skulle gik til Labans hus og forsøge optegnelserne og bringe dem herved i ørkenen. Og nu se, dine brødre murrer, ved at siger det er noget hårdt som jeg har krævet af dem; men se, jeg har ikke krævet det af dem, men det er en befaling af Herren. Gik derfor, min søn, og du skal blive begunstiget af Herren fordi du ikke har murret. Og det skete at jeg, Nephi, sagde til min fader, Jeg vil gik og gøre det som Herren har befalet, for jeg ved at Herren ikke giver nogen befalinger til menneskenes børn uden at han bereder en vej for dem at de kan udføre det som han befaler dem. Og det skete at da min fader havde hørt disse ord blev han overordentlig glad, for han vidste at jeg har blevet velsignet af Herren.

¹¹ Og jeg, Nephi, og mine brødre tog vores rejse i ørkenen med vore telte for at drage op til Jerusalems land. Og det skete at da vi havde kommet op til Jerusalems land, rådførte mine brødre og jeg med hinanden. Og vi kastede lod - hvem af os der skulle gå ind til Labans hus. Og det skete at loddet faldt på Laman. Og Laman gik ind til Labans hus, og han talte med ham mens han sad i sit hus. Og han ønskede af Laban optegnelserne som var indgraveret på bronzepladerne, som indeholdt optegnelsen om min faders slægt. Og se, det skete at Laban blev vred og jog ham ud fra sin nærhed, og han ville ikke at han skulle have optegnelserne. Derfor, sagde han til ham, Se, du er en røver og jeg vil slå dig ihjel. Men Laman flygtede ud fra hans nærhed og fortalte om det som Laban havde gjort til os. Og vi begyndte at blive overordentlig sorgfulde, og mine brødre var ved at vende tilbage til min fader i ørkenen.

¹² Men se, jeg sagde til dem at som Herren lever og som vi lever, vil vi ikke gik ned til vor fader i ørkenen førend vi har udført det som Herren har befalet os. Lad os derfor være trofaste i at holde Herrens befalinger. Lad os derfor gik ned til vor faders arveland, for se, han efterladt guld og sølv og alle slags rigdomme. Og alt det har han gjort på grund af Herrens befalinger. For han vidste at Jerusalem skal blive ødelagt på grund af folkets ugudelighed. For se, de har forkastet profeternes ord. Hvis min fader derfor skulle bo i landet efter at han har blevet befalet at flygte ud af landet, se, da ville han også omkomme; derfor, må det nødvendigvis være sådan at han flygter ud af landet. Og se, det er visdom i Gud at vi skulle få disse optegnelser for at vi må bevare vore fædres sprog for vore børn, og også for at vi må bevare for dem de ord som har været talt ved alle de hellige profeters mund, som blev givet dem ved Guds ånd og kraft siden verden begyndte, helt op til nutid. Og det skete at jeg med et sådant sprog formåede mine brødre til at være trofaste i at holde Guds befalinger.

¹³ Og det skete at vi gik ned til vort arveland, og vi samlede sammen vort guld, og vort sølv, og vore kostbarheder. Og efter at vi havde samlet disse ting sammen gik vi igen op til Labans hus. Og det skete at vi gik ind til Laban og ønskede af ham at han ville give til os optegnelserne der var indgraveret på bronzepladerne, for hvilke vi ville give til ham vort guld, og vort sølv, og alle vore kostbarheder. Og det skete at da Laban så vor ejendom, at den var overordentlig stor, begærede han den, for så vidt at han jog os ud og sendte sine tjenere for at slå os ihjel så han måtte få vor ejendom. Og det skete at vi flygtede for Labans tjenere, og vi var nødt til at efterlade vor ejendom, og den faldt i Labans hænder.

¹⁴ Og det skete at vi flygtede ud i ørkenen, og Labans tjenere indhentede os ikke, og vi skjulte os i en klippehule. Og det skete at Laman blev vred på mig og også på min fader - og det blev Lemuel

også, for han lyttede til Lamans ord – derfor, talte Laman og Lemuel mange hårde ord til os, deres yngre brødre, og de slog os endog med en kæp. Og det skete mens de slog os med en kæp, se, da kom en engel af Herren og stod foran dem, og han talte til dem, ved at sige, Hvorfor slår I jeres yngre broder med en kæp? Ved I ikke at Herren har udvalgt ham til at være en hersker over jer, og det på grund af jeres udligheder? Se, I skal gik op til Jerusalem igen, og Herren vil overgive Laban i jeres hænder. Og efter at englen havde talt til os, gik han bort. Og efter at englen havde gik bort, begyndte Laman og Lemuel igen at murre, ved at sige, Hvordan er det muligt at Herren vil overgive Laban i vore hænder? Se, han er en mægtig mand og han kan befale halvtreds, ja, han kan endog slå halvtreds ihjel, hvorfor så ikke os?

¹⁵ Og det skete at jeg talte til mine brødre, ved at sige, Lad os igen gik op til Jerusalem, og lad os være trofaste i at holde Herrens befalinger. For se, han er mægtigere end hele jorden, hvorfor så ikke også mægtigere end Laban og hans halvtreds? Ja, eller endog end hans ti tusinder? Lad os derfor gik op. Lad os være stærke ligesom til Moses, for sandelig talt han til vandene af Røde Søen og de delte sig til den ene og til den anden side og vore fædre kom igennem ud af fangenskab på tør grund, og Faraos hære fulgte efter og blev druknede i vandene af Røde Søen. Se nu, I ved at dette er sandt; og I ved også at en engel har talt til jer. Hvorledes, kan I da tvivle? Lad os gik op. Herren er i stand til at udfri os, ligesom vore fædre, og til at ødelægge Laban, ligesom Egypterne.

¹⁶ Nu da jeg havde talt disse ord, var de stadig vrede og fortsatte med at murre; alligevel, fulgte de mig op indtil vi kom uden Jerusalems mure. Og det var om natten, og jeg lod dem skjule dem selv uden for murene. Og efter at de havde skjult dem selv, krøb, jeg, Nephi, ind til byen og gik frem mod Labans hus. Og jeg blev ført af ånden, uden på forhånd at vide hvad jeg skulle gøre. Alligevel, gik jeg frem. Og da jeg kom nær til Labans hus så jeg en mand, og han havde faldet om på jorden foran mig, for han var beruset af vin. Og da jeg kom til ham, fandt jeg at det var Laban, og så hans sværd, og jeg trak det ud af dets skede. Og fæstet deraf var af rent guld, og forarbejdningen deraf var overordentlig fin, og jeg så at klingens deraf var af det ypperligste stål.

¹⁷ Og det skete at jeg af ånden blev begrænset til, at jeg skulle slå Laban ihjel men, jeg sagde i mit hjerte, Aldrig på noget tidspunkt har jeg udgydt et menneskes blod. Og jeg veg tilbage og ville at jeg ikke skulle slå ham ihjel. Og ånden sagde igen til mig, Se, Herren har overgivet ham ind i dine hænder. Ja, og jeg vidste også at han havde forsøgt at berøve mig livet. Ja, og han ikke ville lytte til Herrens befalinger; og han også havde taget vor ejendom. Og det skete at ånden igen sagde til mig, Slå ham ihjel, for Herren har overgivet ham ind i dine hænder. Se, Herren slår de ugudelige ihjel for at føre sine retfærdige formål. Det er bedre at ét menneske skulle omkomme end at et folkeslag skulle synke ned og omkommer i vantro. Og nu da jeg, Nephi, havde hørt disse ord, huskede jeg Herrens ord som han talte til mig i ørkenen, da han sagde at for så vidt som dine efterkommere skal holder mine befalinger, skal de have fremgang i det forjættede land. Ja, og jeg tænkte også at de ikke kunne holde Herrens befalinger i henhold til Moseloven medmindre de havde loven. Og jeg vidste også at loven var indgraveret på bronzepladerne. Og igen, jeg vidste at Herren havde overgivet Laban ind i mine hænder for denne måde, at jeg kunne få optegnelserne i overensstemmelse med hans befalinger. Derfor, adlød jeg åndens røst og tog Laban ved hovedhår, og jeg huggede hans hoved af med hans eget sværd.

¹⁸ Og efter at jeg havde hugget hans hoved af med hans eget sværd, tog jeg Labans klæder og tog dem på mit egen legeme, ja, endog hvert stykke; og jeg spændte hans rustning om mine lænder. Og efter at jeg havde gjort det, gik jeg frem til Labans skatkammer. Og mens jeg gik frem mod Labans skatkammer, se, så jeg Labans tjener som havde nøglerne til skatkammeret. Og jeg befalede ham i Labans røst at han skulle gå med mig ind i skatkammeret. Og han antog mig for at være sin mester Laban, for han så klæderne og også sværdet der var spændt om mine lænder, og han talte til mig andgående Jødernes ældster, fordi han vidste at hans mester Laban havde været ude blandt dem om natten. Og jeg talte til ham som om det var Laban. Og jeg talt også til ham at jeg skulle bringe indgraveringerne der var på bronzepladerne til mine ældre brødre, som var uden for murene. Og jeg bød ham også at han skulle følge mig. Og han der antog at jeg talte om brødrene af kirken og at jeg

virkelig var den Laban som jeg havde slået ihjel, han fulgte derfor mig. Og han talte mange gange til mig angående Jødernes ældster mens jeg gik frem til mine brødre, som var uden for murene.

¹⁹ Og det skete at da Laman så mig, blev han overordentlig bange, og også Lemuel og Sam. Og de flygtede fra min nærhed, for de antaget at det var Laban og at han havde slået mig ihjel og havde forsøgt også at berøve dem livet. Og det skete at jeg kaldte efter dem og de hørte mig; derfor, ophørte de med at flygte fra min nærhed. Og det skete at da Labans tjener så mine brødre, begyndte han at bæve og han var næsten til at flygte fra mig og vende tilbage til byen Jerusalem. Og nu jeg, Nephi, som var en mand der er stor af bygning, og også har fået meget styrke af Herren, jeg greb derfor fat i Labans tjener og holdt ham fast så han ikke kunne flygte.

²⁰ Og det skete at jeg talte hos ham, at hvis han ville lytte til mine ord, som Herren lever og jeg lever, således hvis han ville lytte til vore ord, vil vi skåne hans liv. Og jeg talte til ham, endog med en ed, at han ikke behøvede frygte, at han skulle blive en fri mand ligesom os hvis han ville gå ned med os ned i ørkenen. Og jeg talte også til ham, og sagde, Sandelig Herren har befalet os at gøre dette. Og skal vi ikke være flittige i at holde Herrens befalinger? Hvis du derfor vil gå ned i ørkenen til min fader, skal du have en plads hos os. Og det skete at Zoram fattede mod ved de ord som jeg talte. Nu Zoram var navnet på tjeneren, og han lovede at han ville gå ned ud i ørkenen til vor fader; ja, og han aflagde også en ed til os på at han ville blive hos os fra det tidspunkt af. Nu vi ønsket om at han skulle blive hos os af sådan måde: at Jøderne ikke skulle ved andgående vor flugt ind i ørkenen, for at de ikke skulle sætte efter os og ødelægge os. Og det skete at da Zoram havde aflagt en ed til os, forsvandt vor frygt angående ham. Og det skete at vi tog bronzepladerne og Labans tjener og gik væk ud i ørkenen og rejste til vor faders telt.

²¹ Og det skete at efter at vi var kommet ned i ørkenen til vor fader, se, blev han fyldt af glæde. Og også min moder Sariah blev overordentlig glad, for hun havde virkelig sørget på grund af os, for hun havde antaget at vi havde omkommet i ørkenen. Og hun havde også beklaget sig imod min fader, ved at fortælle ham at han var en synsk mand, og sagde, Se du har ført os frem fra vort arveland, og mine sønner er ikke til mere, og vi omkommer i ørkenen. Og med det sådant sprog havde min moder beklaget sig imod min fader. Og det havde sket at min fader talte til hende, og sagde, Jeg ved at jeg er en synsk mand, for hvis jeg ikke i et syn havde set det ting af Gud, ville jeg ikke have kendt Guds godhed, men havde være blevet ved Jerusalem og havde være omkommet med mine brødre. Men se, jeg har opnået et forjættet land, hvilket i jeg fryder mig ved. Ja, og jeg ved at Herren vil udfri mine sønner ud af Labans hænder og igen bringe dem ned til os i ørkenen. Og med et sådant sprog trøstede min fader Lehi min moder Saria angående os mens vi rejste i ørkenen op til Jerusalems land for at få optegnelsen af Jøderne. Og da vi havde kommet tilbage til min faders telt, se, blev deres glæde fuld, og min moder blev trøstet. Og hun talte, ved at sagde, Nu ved jeg med vished at Herren har befalet min mand at flygte i ørkenen; ja, og jeg ved også med vished at Herren har beskyttet mine sønner og udfriet dem ud af Labans hænder og gav dem magt hvormed de kunne udføre det som Herren har befalet dem. Og med det sådant sprog talte hun.

²² Og det skete at de frydede sig overordentligt og bragte slagtoffer og brændofre til Herren, og de gav tak til Israels Gud. Og efter at de havde givet tak til Israels Gud, tog min fader Lehi de optegnelser der var indgraveret på bronzepladerne og han granskede dem fra begyndelsen. Og han så at de indeholdt de fem bøger af Moses, som gav en beretning om verdens skabelse og også om Adam og Eva, der var vore første forældre, og også en optegnelse om Jøderne fra begyndelsen, helt op til indledningen af Sidkijas, Judas konges regeringstid, og også de hellige profeters profetier fra begyndelsen, helt op til indledningen af Sidkijas regeringstid, og også mange profetier som havde været talt ved Jeremias' mund. Og det skete at min fader Lehi, også fandt en optegnelse over sine fædres slægt på bronzepladerne; derfor, vidste han at han var en efterkommer af Josef, ja, den samme Josef som var Jakobs søn, og som blev solgt ind til Egypten og som blev bevaret ved Herrens hånd så han kunne bevare sin fader Jakob og hele hans husstand mod at omkomme med hungersnød. Og de blev også ført ud af fangenskab og ud af Egyptens land af den samme Gud som havde bevaret dem. Og

således opdaget min fader Lehi slægten af sin fædre. Og Laban var også en efterkommer af Josef; derfor, han og hans fædre havde holdt optegnelserne. Og nu da min fader så alt dette, blev han fyldt af ånden og begyndte at profetere angående sine efterkommere - at disse bronzeplader skulle gå frem til alle folkeslag, stammer, og tungemål, og folk, der var hans efterkommere. Derfor, sagde han at disse bronzeplader aldrig skulle forgå; ej heller skulle de blive sløret mere af tiden. Og han profeterede meget angående sine efterkommere.

²³ Og det skete at jeg og min fader hidtil havde holdt de befalinger hvormed Herren havde befalet os. Og vi havde opnået optegnelsen som Herren havde befalet os og gransket dem og fandt at de var ønskværdige, ja, endog af stor værdi for os, for så meget at vi kunne bevare Herrens befalinger for vore børn. Derfor, det var visdom i Herren at vi skulle tage dem med os mens vi rejste i ørkenen mod